

NIỀM VUI BẤT NGỜ *

Vào một buổi sáng nắng đẹp, cô giáo Mỹ dẫn các cháu lớp mẫu giáo đi chơi vườn Bách thảo.

Thường ngày ở lớp, cô hay kể cho các cháu nghe nhiều mẫu chuyện về Bác. Những lúc ấy, các cháu ngồi nghe rất chăm chú. Nhiều lần các cháu xúm lại quanh cô mà hỏi những câu thật đáng yêu:

- Thưa cô, nhà Bác Hồ ở phố nào ạ!
- Thưa cô, hôm nào cô dẫn chúng cháu đến thăm nhà Bác Hồ ạ!

Thật khó mà trả lời được hết những câu hỏi của các cháu. Cô giáo chỉ biết dặn các cháu phải ngoan ngoãn nghe lời cô dạy, giữ vệ sinh để nếu có dịp gặp Bác sẽ báo cáo với Bác.

Hôm ấy, đưa các cháu đi chơi qua cổng Phủ Chủ tịch, cô giáo dẫn các cháu đứng sát cổng, chỉ vào trong và nói cho các cháu biết Bác Hồ làm việc ở đó. Thế là hàng ngũ các cháu lộn xộn và tất cả các cháu đều nhảy lên reo:

- Nhà Bác Hồ, nhà Bác Hồ đẹp quá!

Nơi đây vốn yên tĩnh, bỗng trở nên ồn ào vì mấy chục cháu nhỏ. Đồng chí công an đứng gác ở đó vội đi tới nói với cô giáo:

- Đề nghị cô dẫn các cháu sang bên kia đường xem cho có trật tự.

Nghe đồng chí công an nói, cô giáo cảm thấy mình đã làm một điều gì sai, mặt cô bỗng đỏ bừng, cô ân hận đã để các cháu làm ảnh hưởng đến công tác của các đồng chí. Cô vội thôi còi để tập hợp các cháu lại, nhưng các cháu cứ nhảy lên ríu rít:

- Cô cho chúng cháu xem nhà Bác Hồ một tí nữa.

Trước tình hình đó, cô rất lúng túng và khó xử, cô nghĩ: “Đúng là để các cháu đứng gần nơi gác là không nên, nhưng đang lúc các cháu vui vì được thấy nơi làm việc của Bác mà đưa được các cháu sang phía bên kia đường, quả là khó”.

- Cô nói với đồng chí công an đứng gác:

- Xin phép đồng chí, để cho các cháu đứng chơi thêm một lúc.

Vừa lúc đó, cánh cổng xanh Phủ Chủ tịch bỗng từ từ mở, một đồng chí cán bộ vui vẻ đi ra nói với đồng chí công an đứng gác và cô giáo:

- Cho các cháu vào trong vườn xem.

Cô giáo còn đang sững sờ không hiểu ra thế nào thì đồng chí công an lại giục:

- Kia cô giáo cho các cháu vào đi chứ!

Đưa các cháu vào Phủ Chủ tịch! Thật là việc quá bất ngờ đối với cô nên cô cứ cuống quýt gọi các cháu theo đồng chí cán bộ đi nhanh qua cổng. Cánh cửa lại từ từ khép lại. Không biết các cháu lúc đó nghĩ thế nào, còn cô thì vừa mừng vừa lo...

Cô hồi hộp hướng dẫn các cháu đi hàng hai, vòng quanh theo đường vườn hoa vào phía trong Phủ Chủ tịch. Đồng chí cán bộ vừa đi vừa hỏi chuyện cô và hỏi chuyện một số cháu. Bỗng Bác Hồ xuất hiện, tất cả cô và cháu, không ai bảo ai, đều reo lên:

- A Bác! Bác Hồ! Bác Hồ!

Các cháu như bầy chim ríu rít bay về phía Bác. Bác tươi cười đi lại đón các cháu. Từ những miệng hồng nhỏ nhắn xinh xinh, cất lên những tiếng cười đáng yêu:

- Chúng cháu chào Bác ạ! Chúng cháu chào Bác ạ!

Niềm vui sướng trong lòng cô giáo cứ rộn lên xúc động. Cô

không biết nói gì với Bác. Cô cứ đứng lặng nhìn Bác xoa đầu các cháu, nước mắt cô tự nhiên ứa ra... Bác giản dị, hiền từ như cô vẫn từng được nghe kể. Bác mặc bộ áo bà ba lụa tơ tằm, đi đôi dép cao su. Bác rất vui. Bác hỏi:

- Các cháu có ngoan không?

Tất cả các cháu cùng trả lời:

- Thưa Bác có ạ!

Bác lại hỏi:

- Bây giờ các cháu thích gì nào?

Đám trẻ lại nhao nhao:

- Thưa Bác, Bác cho chúng cháu xem nhà của Bác ạ!

Bác tươi cười bảo:

- Đây không phải là nhà của Bác, mà đây chỉ là nơi làm việc của Bác thôi.

- Thưa Bác, Bác cho chúng cháu xem vườn của Bác ạ!

Bác dặt tay hai cháu nhỏ nhất:

- Nào cô giáo, cho các cháu đi thăm vườn hoa của Bác.

- Thưa Bác, vâng ạ!

Các cháu xúm xít theo Bác ra vườn, vừa đi Bác vừa hỏi cô giáo về tình hình các cháu và công việc của lớp mẫu giáo. Bỗng một cháu gái luống cuống đi sau vấp ngã, cô vội chạy lại đỡ cháu dậy và dỗ:

- Cháu ngoan, nín đi nào! Nín đi cô yêu, nín đi rồi cô cho cháu xem con thỏ của Bác Hồ nuôi.

Bác ngắt một bông hoa đỏ đến gần hai cô cháu, rồi xoa đầu cháu gái. Bác nói:

- Cháu ngoan, Bác cho cháu bông hoa đẹp chứ nhà Bác không có thỏ đâu.

Cháu bé nín ngay. Cháu giơ tay nhận bông hoa rồi nắm lấy ngón tay Bác để Bác dắt đi.

Vừa đi, Bác vừa ra hiệu cho cô giáo lại gần rồi nói sẽ, rất dịu dàng, Bác bảo là đối với các cháu, dù nhỏ, bao giờ cũng nên nói đúng sự thật, làm gương tốt và thói quen tốt cho các cháu.

Nghe lời Bác dạy, cô giáo nhủ thầm: “Thật là một bài học thiết thực và rất quý đối với công tác dạy dỗ các cháu. Suốt đời không bao giờ dám quên lời dặn của Bác...”.

Bác cháu đi quanh vườn chơi, chuyện trò rất vui vẻ. Cô giáo cứ nhìn từng cử chỉ và lắng nghe từng lời nói của Bác đối với các cháu. Còn các cháu thì ríu rít, hồn nhiên hơn hờ theo chân Bác.

Đi quanh một vòng, đồng chí cán bộ báo cáo với Bác là đã đến giờ tiếp khách. Bác vẫy tất cả đến xung quanh Bác rồi dặn dò các cháu phải ngoan ngoãn, sạch sẽ, nghe lời cô dạy và dặn cô giáo phải chú ý chăm sóc các cháu nhiều hơn nữa, luôn luôn làm gương tốt cho các cháu.

Không ai muốn rời Bác nhưng tuân theo sự chỉ dẫn của đồng chí cán bộ, cô cháu cùng cất tiếng chào Bác, rồi xếp hàng trật tự đi ra phía cổng.

Bác đứng nhìn theo các cháu và vẫy tay chào. Các cháu cũng vẫy tay chào Bác. Vừa đi vừa luyến tiếc, ai cũng cố ngoảnh lại để được nhìn Bác thêm chút nữa.

Trích trong sách: Bác Hồ kính yêu,

Nxb. Kim Đồng, H. 1979, tr. 136 - 139.

* Trích từ cuốn: “Kể chuyện đạo đức Bác Hồ” - Nxb. Văn hóa Thông tin, 2008.